Contributed by Chris Den Hond
vrijdag, 01 april 2005 -

Chris Den Hond had een gesprek met Gilbert Achkar, professor in de politieke wetenschappen aan de universiteit van Parijs, die vroeger in Libanon leefde. hij is tevens ook auteur van "The Clash of Barbarisms: September 11 and the Making of the New World Disorder".

De voormalige eerste minister van Libanon werd vermoord, een zelfmoordaanslag werd door Israël toegekend aan de Libanese Hezbollah, en bijna aan Syrië? Wat gebeurt er in de regio op dit moment?

Achcar: Wat er op dit moment gebeurt in de regio kadert in een offensief van de USA en van Israël tegen wat zij beschouwen als een vijandige as tegen de belangen van de USA in de regio. Het gaat in de Amerikaanse en Israëlische hoofden om de siïtische as. Deze as begint bij de sjiïtische gemeenschap in Libanon en haar politieke krachten, vooral de Hezbollah en de politieke krachten die verbonden zijn aan de Syrische aanwezigheid in Libanon. Vervolgens is er het Syrische regime zelf, dat gedomineerd wordt door de Allevitische minderheid, ook van Sjiïtische oorsprong. Vervolgens loopt de as door tot bij de de Iraakse organisaties die verbonden zijn met Iran. Zij domineren vandaag het recent verkozen parlement in Irak. Die as wordt natuurlijk gedomineerd door Iran, dat sterk wordt geviseerd door Washington en Israël. Er bestaat dus een sterke alliantie tussen de USA en Israël tegen deze sjiïtische as.

Wie ook de werkelijke daders zouden zijn van deze aanslagen, meer bepaald de aanslag op Hariri, het is duidelijk dat dit wordt uitgebuit. Hariri was een sunnitische persoonlijkheid en de aanslag tegen hem laat toe om de religieuze kloof tussen sunnieten en sjiieten in de Arabische wereld nog aan te wakkeren. Bij de Israëlis bestaat er daarenboven de uitdrukkelijke wil om te ageren in de richting van een uiteenvallen van de staten in de regio. Dat komt overeen met een oude strategie van de meeste rechtse en expansionistische fracties in het kader van het zionistische plan om Libanon, Syrië en Irak te doen uiteenvallen in etnische of religieuze entiteiten. Zo zou Israël geconfronteerd worden met kleine staatjes, die minder bedreigend zouden zijn voor Israël.

Wat is de uitkomst van de oorlog tegen Irak? De recente verkiezingen kenden toch een legitimiteit. Men kan toch niet zeggen dat het vervalste verkiezingen waren? Heeft links geen probleem met het zelfbeschikkingsrecht van de volkeren? Is een deel van de linkerzijde niet te sterk verbonden met een sunnitisch ex-Baath-verzet?

Achcar: Jammer genoeg heeft een groot deel van de radicale en westerse linkerzijde een simplistische voorstelling van de gebeurtenissen in Irak. Simplisme, daarmee wil ik zeggen dat ze de gewapende strijd als enige efficiënte en legitieme strijd vinden tegen de bezetting. Nu, de gewapende strijd, dat is een keuze die vooral in de sunnietische regio's van Irak gemaakt wordt. Maar zelfs in die regio's gaat de meerderheid van de bevolking daarmee niet akkoord. In die gewapende strijd moeten we een duidelijk onderscheid maken tussen gewettigde verzetsacties, zoals elk nationaal verzet tegen een bezetting, met de bezetter als doelwit, en anderzijds acties gevoerd door groepen uit het Baath-netwerk of uit ultra-integristische middens. Zelfs de leiding van de sunnietische gemeenschap, de vereniging van de Ulémas, bestempelt die als terroristisch. Die acties zijn onaanvaardbaar omdat ze de burgers als doelwit nemen.

De meerderheid van de bevolking in Irak, die vijandig staat ten aanzien van de bezetting, heeft de keuze gemaakt voor een politieke strijd. Die keuze kwam tot uiting door een massale deelname aan de verkiezingen - vooral in de sjiietische en Koerdische regio. Doel daarvan is een wettige regering op te zetten die de terugtrekking van de bezettingstroepen kan beginnen voor te bereiden.

In die context stelt zich het probleem van de Koerdische kwestie. Ik denk dat Iraaks Koerdistan heeft kunnen profiteren van een relatieve autonomie na de oorlog en het embargo van 1991. Het is heel begrijpelijk dat de Koerdische bevolking deze verworvenheid niet wil afgeven. Zoals elk volk in de wereld heeft het Koerdische volk recht op zelfbeschikking. Het voornaamste obstakel voor een

Contributed by Chris Den Hond
vrijdag, 01 april 2005 -

Koerdische zelfbeschikking, die verdergaat dan een autonomie binnen het kader van de Iraakse staat, is de Turkse staat die alle soorten dreigingen uit, zoals een inval om de Turkmenen te verdedigen.

Wie in de publieke opinie gelooft nog in het argument van de massale vernietigingswapens, het Iraanse kernwapen? Functioneert de westerse propaganda nog zo goed?

Achcar: De volkeren in de regio van het Midden-Oosten zijn helemaal niet tegen het feit dat Iran een kernwapen zou bezitten. Ze zijn van oordeel dat Iran het recht heeft zich te bewapenen tegenover een staat zoals Israël, dat één van de machtige kernwapenstaten in de wereld is. Het nucleair arsenaal van Israël wordt geschat op 200 kernkoppen, wat heel aanzienlijk is. Dus bij de bevolking bestaat er niet de minste sympathie voor de dreiging van de USA en van Israël tegen Iran. De sympathie gaat eerder uit naar het regime van Teheran, dat gezien wordt als een regime dat weerstand biedt tegen de Amerikaanse overheersing.

Volgens François Géré, strategie-expert, is Iran aanvallen heel wat ingewikkelder dan Irak aanvallen. Welke strategie zal de USA gebruiken tegen Iran? Diplomatie? Een militaire aanval? Of een combinatie van beide ?

Achcar: Op dit moment is er een rolverdeling tussen de Europese Unie en de USA. Naar buiten toe lijkt het op een geschil tussen beide, maar dat is slechts façade. Het gaat om een taakverdeling. De USA hopen dat de Europese bemiddeling lukt. Ze menen dat die bemiddeling slechts kans op slagen heeft als ze steunt op een militaire dreiging. Dat is de klassieke truc. Als de USA op dit moment nog de kaart trekken van het diplomatieke overleg, dan is dat omdat ze nog steeds vastzitten in Irak en omdat ze niet echt de mogelijkheden hebben om een nieuw front te openen in Iran. Iran is toch wel een taaiere tegenstander dan Irak. Niet alleen omwille van de kerncentrale. Iran is moeilijker te verteren dan Irak omdat het groter is, meer inwoners telt en wat men er ook moge van zeggen, Iran kan bogen op een hechtere sociale basis dan het regime van Saddam Hussein, dat een echte dictatuur was. Dus vandaag verkiest men de diplomatieke kaarten te trekken ten aanzien van Iran. Maar de USA en Israël vrezen dat Iran vroeg of laat een atoomwapen zal bezitten en die vrees is reëel. Ze zullen alles in het werk stellen om dat te verhinderen. Op het moment dat ze voelen dat Iran effectief een atoomwapen zal aanmaken, zullen ze niet aarzelen om ofwel een bezettingsoorlog te beginnen, ofwel militair toe te slaan. Ze noemen dat een preventieve oorlog. We weten dat er nu tactische wapens bestaan die toelaten om door de grond doorheen diep beton te boren. Dat type wapens is aangewezen om installaties te vernielen die diep onder de grond zijn gebouwd.

Er was een ontploffing vorige week naast een kerncentrale in Iran. Heeft u meer informatie daarover?

Achcar: Als westerlingen discussiëren met inwoners uit het Midden Oosten, klagen ze dikwijls over de complottheorie die zo alomtegenwoordig is. Maar de werkelijkheid is dat in de regio van het Midden Oosten enorm veel zaken gebeuren, enorm veel geheime diensten aan het werk zijn. Op het eerste zicht kan je niet ontcijferen wat het werk is van wie, de waarheid komt niet aan het licht. Soms kent men de waarheid na enkele decennia, maar niet altijd. In dergelijke gevallen, dus in het geval van Libanon of Iran moeten we ons steeds de vraag stellen: wie profiteert er echt van wat er gebeurt en wie heeft de middelen om dat soort operaties uit te voeren?